

Welcome to Grexico

Kö för att ta ut dagens 60€, Heraklio Kreta 26 juni 2015

Den sociala revolutionens nödvändighet blyxtbelyst i euro-landet Grekland.

För en rekonstruerad marxism och revolutionär realism.

För en klasskampsoppositionell utväg, banksammanslagning, arbetarmonopol på investeringar, nödplan för nyindustrialisering, social upprustning och all-europeisk kamp.

Arbetsgruppen för en fri socialistisk arbetarförening

Introduktion

Föreliggande pamflett är resultatet av en kollektiv ansträngning inom ramen för det som har kallats ”rekonstruktionen”, dvs insikten om det nödvändiga i att rekonstruera den revolutionära teorin och praktiken med historiematerialistiska verktyg, och dagligt sökande och nötande för att uppnå insikter och åstadkomma strategisk orientering från en socialistisk synpunkt.

Pamfletten utgör den synliga ytan på ett djuplodande och rekonstruktivt undersökningsarbete som bedrivits under våren 2015, av punkteringen och det samhällsliga sönderfallet av eurolandet Grekland, med avsikten att kunna föreslå den grekiska befolkningsmassan revolutionerande övergångsåtgärder och hjälpa det behövliga internationalistiska solidaritetsarbetet till insatser som stärker befrielsekampen i landet, med siktet inställt på den överstatliga EU-regimens fall, för ett arbetarkollektivistiskt samvälde i Europa.

Rekonstruktionens utgångspunkt är att marxismen förstörts av kommunismens och socialdemokratins samhällsverk och att båda dessa traditioner inom arbetarrörelsen både har bränts ut och har utrotat klassmedvetna strävanden. Inga av de övriga huvudfärororna inom arbetarrörelsen har visat sig kapabla att möta det rekonstruktiva behovet utan har kört fast i introvert traditionalism alternativt lösts upp i smågrupper som skingrar styrkorna och vänder sig bort från basmiljöerna.

Denna pamflett är utarbetad med en nybyggd arbetarrörelse i sikte och utgör i sig en skarp polemik och kritik mot den europeiska vänsterfloran som i den eskalerande euro-krisen reser demokratiska paroller och siktar mot statsägo istället för arbetarkollektivistiska handlingslinjer för hushållningens socialisering.

Från deras håll hyllades folkomröstningen den 5 juli som demokratins högsta uttrycksform, samtidigt som skillnaderna mellan höger och vänsterflyglarna uppgick till vägen för att upprätta förstatligade kommandoekonomier.

Ut-zoomning

Euro-landet Grekland genomlever för närvarande ett komplett samhällsförfall efter att kapitalackumuleringen punkterats i och med det

som allmänt kallas den grekiska skuldkrisen. Den här pamfletten kommer att reda ut hur detta blev möjligt och hur det gick till, men först är det nödvändigt att sätta in hela förloppet i sitt globala sammanhang och höja oss över både landet Grekland, kontinenten Europa och dess överstatliga regim EU.

Förloppet utspelar sig: under kapitalismens imperialistiska stadium där vidarebefordringen av överflödet på kapital genom konstlad ackumulation utgör hela systemets reproduktionsvillkor; efter den 7e systemchocken 2008 där den kapitalderivativt styrda hushållningen först kraschade för att sedan expandera och avancera till nya nivåer; under och efter den all-arabiska revolutionsprocessen som kastade om initiativkraften i den revolutionära krisens epok (sedan 1989) där massornas frigjorda handlingskraft, först i Latinamerika under 00-talet och sedan i arabvärlden i början av 10-talet, slogs tillbaka av det borgerliga världsherraväldet som nu istället gripit initiativet och befinner sig i en motoffensiv; i den revolutionära krisens epok där ledarskapstomrummet inom arbetarrörelsen matat fram vänsterpopulistiska och centristiska - alltså sickande-sackande i sin vacklan - uppflyttande rörelser med allt kortare livslängd, tex chavismen i Venezuela - med sitt senast tomtebloss grekiska SYRIZA och uppföljare i spanska PODEMOS - öppnat för högerrebelliskt intrång i arbetarkollektiven och förstärkt den överstatliga politikjuntan EU att inte bara fjärrstyra indirekt utan även installera vasaller i det grekiska statskicket och för löpande, direkt styre.

Teoretiska utgångspunkter

Kapitalismen är inte ett harmoniskt eller självreglerande system utan följer en inre sammanbrottstendens med en ackumuleringen av kapital som bryter samman i plötsliga punkteringar som breder ut ett yttre sönderfall i samhällsbilden. Detta synsätt har på sitt sätt bekräftats även av borgerliga ekonomer som Roubini mfl¹, mäklarkungen Soros² och Marx-lärjungen Shaik³ efter den senaste globala punkteringen - 7e systemchocken 2008.

Inre sammanbrott och yttre sönderfall har följt ett samtidigt ojämnt och sammansatt utvecklingsmönster under det imperialistiska

¹ Alesina, Alberto; Roubini, Nouriel; Cohen, Gerald D. (1997-11-14). *Political Cycles and the Macroeconomy* (The MIT Press)

² Soros. *The Crasch of 2008 and what it Means*

³ Anwar Shaikh, *The First Great Depression of the 21st Century*, Socialist Register, 2011

utvecklingsstadiet. Det har permanentat sönderfallet utanför kapitalöverflödets moderländer, i förtryckta folk, i kombination med improduktivitet och destruktivkraftstillväxt mellan och inom moderländerna.

Grekland har varit ett imperialistiskt moderland, om än en ”randstat”, inom vilket andelen kapitalöverflöd varit jämförelsevis litet och av den orsaken tidigare och fortare än kärnländerna genomgått avindustrialisering och social nedrustning, och som i och med punkteringen nu drivs ut att närmast oemotståndligt bli en förtryckt nation med en i alla avseenden underordnad ställning i världsarbetsdelningen, med ett borgerskap som inte är fäst på territoriet och en regim som inte på någon punkt svarar mot befolkningens suveränitet utan mot det borgerliga världsherraväldet som dess filial.

Greklands punktering - i korsningen mellan avindustrialisering och derivatupplåsning.

Sedan den 5e systemchocken i samband med oljekrisen och upplösningen av dollarns guldstandard på 70-talet, har industrialiseringen av världsarbetet avtagit allt hastigare. Sedan 1998 har 19 miljoner industrijobb försvunnit från de imperialistiska moderländer i USA, EU och Japan.⁴

Fram till dess präglades de industrialiserade moderländerna av industriella utvecklingsblock som bredde ut sig i samhället i form av stockar av förenat och lagrat arbete. Svensken E. Dahmén presenterade teorin om utvecklingsblock redan i sin licentiat- och doktorsavhandling i mitten av förra seklet, där detta fenomen definierades till: ”(...) serie händelser i företagsverksamhet, teknisk utveckling (inkl innovationer) där de olika länkarna eller leden på ett eller annat påtagligt sätt har orsakssamband med varandra eller betingar varandra”.⁵ Definitionen är visserligen teoretiskt ospecifik men ser man saken från dess mer faktiska sida, i konkreta termer, verkar det obestridligt att massafabrikerna, massstidningen, rengöringspapper och tapeter bildade ett utvecklingsblock; att

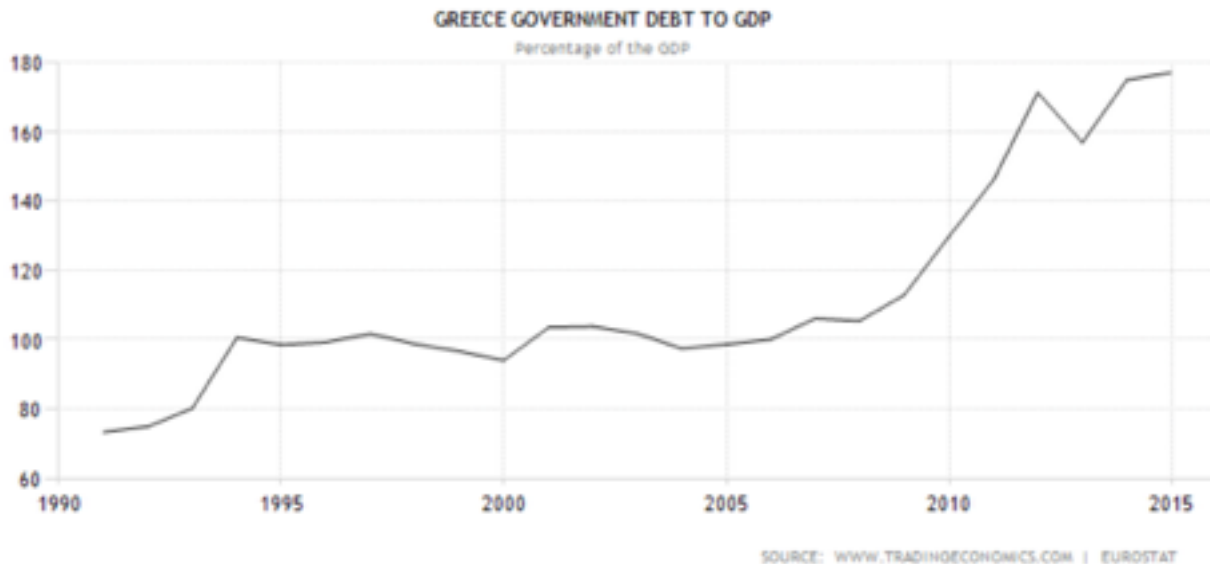
vitvarustandarden i heminredningen bildade ett annat; att kemiska och mekaniska tillsatser i jordbruket bildade ett tredje; att det olje-industriella komplexet med utvinning av råolja, raffinering, fordon, asfalterade vägar, bensinstationer, däcktillverkare och deras utspridda verkstäder, bilverkstäder i allmänhet, stadsfysikens transportleder och parkeringsytor på bredden och höjden samt skrothantering, ja t o m villaförorter, bildade ett fjärde; att byggsatsbostäder bildade ett femte; att digital- och interaktiv teknik och mobila manicker bildade ett sjätte; att sjukvårdsindustrin (från instrument till läkemedel) bildade ett sjunde. Men viktigaste av allt: att verkstadsindustrin tillverkade produktsortiment från den minsta pincett och skruvmejsel till de mest komplicerade anläggningar, inklusive höggradig automatisering och industrirobotar. Med dessa (och andra) utvecklingsblock har kapitalets konstanta del, på bruksvärdenivå, och genom den reella subsumtionen framkallat sammanbundna stockar av lagrat arbete, som i kombination med effektivare organisering och bättre kvalificering av löpande (mervärdeproducerande) arbetsinsatser fullbordat industrialiseringen inom sina kapitalistiska gränser.

I Grekland som varit en randstat inom moderländerna nådde aldrig industrialiseringen aldrig nivån för utvecklingsblock och körde fast som branschvisa öar. En av dessa öar var varvs- och sjöfartsnäringen där Grekland var spjutspetsnation på 60-talet. Efter 80-talet har branschen istället lett avindustrialiseringen av Grekland. Idag består den enbart av containerhamnar och grekiskflaggade handelsfartyg med till helt dominerande del arbetskraft från andra länder, med rutter på världshaven och nyköp respektive reparationer från andra varv än de grekiska. Inte heller övriga industribranscher som stålverk, oljeraffinaderier och livsmedelsindustri växte ut till utvecklingsblock utan vändes till ett grekiskt rostbälte som gjorde landet till en träffyta för en exceptionell uppsvällning av - i arbetsvärdeteoretiskt hänseende - improduktiv tjänsteproduktion inom försäljning, bankväsende, turism och en växande statlig sektor.⁶

⁴ De 19 miljoner färre industrijobb som åberopas ovan, är vår egen summering för åren 1998-2010 för EU-länder, Japan, Australien samt USA och Kanada och bygger på mixade översikter i ILO:s databas, med dithörande felmarginaler vid utsirade data från vår sida: www.ilo/global/statistics. Men vår bedömning bryter inte mot EU-kommissionens faktarapporter, varav följande behöver konstateras: "Över 3,8 miljoner jobb har förlorats inom europeisk tillverkning sedan krisens [2008 års/ vår anmärkning] inledning och denna trend fortsätter" (Industrial Performance Scoreboard - A Europe 2020 Initiative, 19/12 2013).

⁵ För en givande inblick, se *Utvecklingsblock i den globala ekonomin* (2007), en antologi Dahmentexter i urval av professor Lennart Schön. Teorin tränger även fram i Dahmens *Ekonomi i omvandling. Utländska och finska erfarenheter* (1984)

⁶ Al Jazeera 1/6 2012

Skuldfinansieringen av den grekiska staten har vuxit oavbrutet sedan 1990

Uppsvällningen av improduktivt arbete, fallande återinvesteringsgrad och därmed ständigt krympande ackumulationskvot och avindustrialisering, i kombination med imperialismens behov av Grekland som utpost i Medelhavet, både militärt och som brohuvud för världshandeln i öst, har skapat en häxkittel av klientilism och statligt organiserad korruption som utgjort en perfekt grogrund för skuldfinansieringen av den grekiska samhällskroppen som nu pågått i snart 30 år.

Skuldfinansieringen nådde en ny uppblåst och löftesrik kampanj i och med OS-spektaklet 2004 som inte heller det ledde till höjd produktivitet eller till industriutveckling. Istället blev det till en engångseffekt av "efterfrågestimulanser" och krediter och spendering som mer än något annat förstärkte krafterna i riktning mot den punktering som längre fram kraschade samhällskroppen.

EU-inträdet, euro-medlemskapet och OS-spektaklet skedde alla med hjälp av bankirer och finansinstitut som sydde ihop "innovationer" och "kreditlinor" - dvs skapade kapitalderivat dit stora värden började slussades - med syfte att ackumulera redan belånat kapital en gång till, nu med den grekiska befolkningen och territoriet som pant.

Kapitalderivaten har vuxit oavbrutet i världen sedan 6e systemchocken 1989 och har tagit över som dominerande värdekategori för att dirigera resursflöden efter 2008. De har invaderat resurs- och värdeflödenas kretslopp och återfinns nu på insidan av alla större bolag och alla statsorganisationer. De utgör andra sidan av skuldfinansieringsmyntet, dvs handeln med skulder används som "säkerhet" för en budbärande utpressning i mångmiljardklassen som hela tiden

pågår mellan derivatinnehavare om skuldernas upp- eller nedgång i värde.

Ett konkret exempel är priserna på CDS (Credit Default Swaps) i olika länders statsobligationer. Statsobligationer är i sig lån, som används som säkerheter för CDS. Beroende av hur kreditvärdig den stat som givit ut obligationen är - t ex Grekland - så varierar CDS-priset. De underliggande säkerheterna för statsobligationer i olika länders stockar av lagrat arbete, offentlig service och infrastruktur, pantsätts på det här viset när kapitalisterna kompenserar för fallande bolagsvärden och långa omslagstider på det konstanta kapitalet via värdepapperisering. De uppblåsta värdena i derivatsfären motsvarar enligt Bank of International Settlement planeten jordens BNP 14 ggr vilket visar att dessa värdeflöden inte fäster mot någon produktiv verksamhet någonstans utan fungerar som konkurrensverktyg globalkapitalisterna emellan och deras budbärande utpressning mot hela samhällsorganisationers formell ekonomier. Inte desto mindre är det så att derivatförflyttningar kan drabba den verkliga hushållningen väldigt hårt, tex om Grekland ställer in betalningarna på sin statsskuld och CDSer i grekiska statsobligationer förfaller till betalning. Då verkställs krav på försäljning av statens egendomar i form av flygplatser, hamnar, sjukhus etc. utan pardon.

Det är i korsningen mellan avindustrialisering av imperialismens moderländer och derivatuppumpningen som Greklands hushållning har kraschat. Grekland var ett av de första länderna att avindustrialiseras utan att ha fullgjort industrialiseringen till nivån för utvecklingsblock och har haft en fallande ackumulationskvot i 30 år,

samtidigt som man ingick i den imperialistiska klubben med uppdrag att upprätthålla borgerskapets världsherravälde med särskilt uppdrag i östra Medelhavet och som global sjöfartsnation. Grekland kunde därmed inte lämnas åt sitt rostiga öde utan blev mötesplatsen för bankrutta statsbyråkrater och partifunktionärer och de globala finansinstituten med uppdrag att vidarebefordra kapitalöverflödet.

Efterfrågestimulanser och Olympiska Spel

2004 arrangerade Grekland sommar-OS. Det blev världens dittills dyraste sommarolympiad - strax under 100 mdr kr - och som fyra år senare inte hade lett till några hållbara utvecklingslinjer utan tvärtom, till att hälften av olympiadanläggningarna lagts i malpåse eller blivit rivningsobjekt. Grekland varnade euro-zonen redan i OS-efterspelet för att budgetunderskottet och statsskulden nu rakat i höjden⁷ och inget av detta har skapat vare sig investeringar eller sysselsättning. Det enda märkbara resultatet av OS är den internationella flygplats som byggdes men som redan nu 10 år börjar bli nedgången.

Enligt den keynesianska teoribildning som socialdemokrater och den allmänna vänstern fortfarande lutar sig emot borde en sådan 100-miljardersinjektion som OS i Aten av "efterfrågestimulanser" ha lett till kringinvesteringar och nya jobb, vilka i sig skulle ha multiplicerat sig i ny "effektiv efterfrågan" i nationalhushållet. Av detta blev det ingenting annat än en dödsyss in i skuldberget. Ackumulationskvoten (återinvesteringsgraden av nettointänkterna) i Grekland var redan då, i början av 2000-talet, alltför uppfylld av improduktiva användningsområden. Dessutom hade den keynesianska multiplikatoreffekten i stort sett slagits ut redan på 80-talet i kapitalöverflödets moderländer, av profitkvotsfallets oförmåga att genomsnittligt sänka enhetskostnaderna, improduktiv användning av mervärdet och högt skattetryck. OS i Aten ledde bara till ökad statsskuld, från 168 mdr euro år 2004 till 315 mdr euro 10 år senare, och även växande budgetunderskott.⁸

De som idag hävdar att det är statsledda satsningar på efterfrågestimulanser som anger vägen ur det

grekiska samhällsförfallet, måste ta sig en funderare på det faktum att Grekland redan provat det receptet med förskräckande resultat.

I stället för att höja landet från randstats-positionen i den imperialistiska klubben, inleddes här punkteringen av samhällsorganisationen och av ackumuleringen som sådan. Med allt flera produktiva verksamheter i träda, en export präglad av lågt teknologistandard och smala varusortiment⁹, kapitalinflöden som riktades mot konsumtion och byggande snarare än till produktivförhöjande sektorer¹⁰ med ett jordbruk klämt mellan andra EU-länder med högre industrialiseringsgrad i livsmedelsproduktionen och det nyöppnade frihandelsavtalet mot Mellanösterns lågprisprodukter, med en svällande statsbyråkrati och servicesektor och tillgång till finansvärldens alla nya sköna produkter, exploderade skuldsättningen och med den derivatberoendet. De sista dropparna kländes ur ackumulationskvoten genom att pressa ut den egna befolkningen i exodus, generalisera låglönejobben, driva ut ungdomsgenerationen i arbetslöshet och permanent utslagning, sänka ersättningsnivåer, öka arbetsdagens längd och sänka arbetslönen under arbetskraftens värde.

Det som skedde dessa 10 år i Grekland var med andra ord en invasion av den absoluta mervärdeproduktionens hela dynamik där alla bördor flyttades över på arbetskraften. Detta skedde dock samtidigt med en skuldfinansierad höjning av levnadsstandarden i form av bostäder, vitvaror, inredningsprodukter, vägar, vatten- och avloppssystem etc. och påföljande sänkning av arbetarklassens och närståendes stridbarhet.

Arbetslöshet, arbetstider, minimilöner - press på arbetskraftens värde och rutschkanan ut i reservarmen

Absolut mervärdeproduktion domineras av mängden arbetare, i enkel arbetsdelning, med få och manuella arbetsmedel, i hög arbetstakt, enskilt baserad produktivitet, lång arbetstid och löner under reproduktionskostnad av arbetsförmågan, i motsats till *relativ mervärdeproduktion* under växande organisk kapitalsammansättning, som inte heller kan undvara mängden arbetare och en optimal arbetstid (som kan vara skiftarbete), men som är utrustad med kraftfulla och effektiva arbetsmedel,

⁷ N. Malkoutzis, <http://www.bloomberg.com>

⁸ www.debtclocks.eu/public-debt-and-budget-deficit

⁹ Productive Jobs for Greece, ILO

¹⁰ ibid

kvalificerar arbetskraften t o m till nivån för arbetslagsproduktivitet, intensifierar det obetalda arbetet per tidsenhet (t ex minut, sekund) och blir därför förenlig med kortare arbetstid (8-timmar) och att lönestegring med stigande reell köpkraft kan pågå samtidigt med en stigande profitmassa.

Det är den absoluta mervärdeproduktionens villkor som nu har invaderat exploateringsförhållandet i hela den grekiska arbetarklassen. Arbetstakten har höjts, arbetstiden förlängts och lönerna sänkts under arbetskraftens reproduktionskostnad de senaste 10 åren, även inom den inhemska industrin. Det som dessutom tillkommit är att i stort sett hela den arbetsföra befolkningen pressats ut i avbytarställning via temporära kontrakt och explosiv ökning av arbetslösheten, och den bör numera karaktäriseras som en del av den internationella industriella reservarmen.

Detta är särskilt påtagligt för den unga generationen där de som har en utbildning lämnar landet och de som inte har det, slås ut.

Ungdomsarbetslösheten i Grekland var 51,2% i december 2014 att jämföra med hela eurozonen 22,9% och Tyskland 7,2%.¹¹ De långtidsarbetslösa (mer än 12 månader) domineras totalt - 84% - av den unga generationen 16-32 år.

Nettoutvandringen 2013 var 44 200 personer och utan att ha siffror till hands utan bara kännedom om de grekiska förhållandena, kan man hävda att dessa helt domineras av yngre utbildade människor som söker jobb i norra Europa, USA och Australien.

Även de tidigare yrkesverksamma slås ut från arbetsmarknaden. Arbetslösheten har vuxit mest inom byggbranschen, tillverkning och detaljhandeln och ca 33 % av det ökade antalet arbetslösa åren 2008-2013 kommer därifrån. Nedskärningarna i offentliga förvaltningar, utbildningssektorn och sjukvården har svarat för ungefär 10 procent. Enligt ILO handlar det om "medelkvalificerade områden", vilket innebär att det framförallt varit fråga om arbetslag inom arbetarklassen och serviceteam inom samhällsbetjänande arbetslag. Yrkeskvalificerade grupper i industrin minskades

med mer än 46 %, och då inom byggbranschen och tillverkning.¹²

Det som däremot har ökat är deltidarbete särskilt efter 2011, med 15 % t o m första kvartalet 2014 (jämfört med 2008 hela 22 %), och det som pågår är en inre anpassningskur för att dessa befolkningslager ska anta funktionen för industriell reservarmé, dvs utan rester från tidigare perioders eftergifter från klassarbetspolitiken när det kommer till anställningsvillkor, arbetsvillkor och lönebildning. Men det som ökat mest bland de arbetsföra, och i den andel som bara tidvis har betald sysselsättning, med den absolut starkaste densiteten inom hela den industriella reservarmén (det vill säga: som sprider letargin och depraveringen inom arbetslöshetsmassan), är de som gjorts permanent avställda och passiviserats. Denna andel har tredubblats mellan 2007 och 2012 och uppgick till 14-16 % år 2012.

Vad detta beskriver är en växande reservarmé och inom denna, en växande andel som avbryter sina försök att slå sig in för att uppnå lönearbetarställning, ILO drar slutsatsen att "*i det vidare begreppet för risken att bli fattig och utstött är andelen av invånarna som helhet som lever under sådana omständigheter 12,4% första kvartalet 2014*".¹³ Den övertaliga befolkningen i Grekland, som i allt högre utsträckning uppfyller alla kriterier på den ursprungliga marxistiska definitionen på industriell reservarmé (vilket t ex inte korttidsarbetslöshet eller jobbväxling gör), visar många likheter med England under 1800-talets första hälft. Child Labour in Greece Today skriver: "*Den verkliga, skamliga datan för landet indikerar att mellan 100 000 och 150 000 minderåriga, under 18 års ålder, arbetar och av dem bara 30 000 lagligt. Olyckligtvis har det kunnat registrerats att inom samma antal minderåriga är det fråga om de värsta formen av arbete, såsom gatuarbeten, prostitution, slaveri osv. Samtidigt lever 460 000 yngre än 18 år under fattigstrecket i Grekland, och Pedagogiska Institutet har utan beaktande av romer eller invandrarbefolkning, uppskattat att 40 000 barn överger skolan varje år och före de fullbordat sin nioåriga utbildning, för att ge sig in på arbetsmarknaden*".¹⁴

Utän tillgång till könssorterad statistik borde man dessutom kunna dra slutsatsen, utifrån insikten om

¹¹ <http://www.tradingeconomics.com>. Från 1998 till 2014 var den genomsnittliga ungdomsarbetslösheten 33,2%. Den högsta nivån nåddes i februari 2013, då 60,8% räknades som arbetslösa, mot 21,2% i maj 2008. En av följdfrågorna är, och då utöver emigrationstakten, vad sänkta arbetslöshetsnivåer innebär för grekiska ungdomar. Svaren är vikariat, visstidsanställningar och deltidarbete, med en dominerande andel okvalificerade och även monotona sysslor. Förutom ren utslagning, passivisering och isolering.

¹² Greece - Productive Jobs for Greece [<http://www.ilo.org>]

¹³ Greece - Productive Jobs for Greece [<http://www.ilo.org>]

¹⁴ Child Labour in Greece Today, 20 september 2014

den kvinnliga arbetskraftens läge under kapitalismen, dvs ständigt ambulerande mellan arbetsplatserna, reservarmen och hemmen, att de grekiska kvinnornas samhällsställning torde ha försämrats avsevärt under krisåren och att de patriarkala mekanismerna och härskarmetoderna bör ha förstärkts.

2012 genomdrev "trojkan" massiva sänkningar av minimilönerna - 22% för vanliga arbetstagare och 32% för ungdomar - för att landa på realnivåer efter skatt på 486 € för vuxna och 411€ för ungdomar per månad. Var och en kan själv räkna ut att på dessa nivåer kan ingen försörja sig i ett land med levnadsomkostnader på euronivå. Givetvis tjänar många mer än så men ETUI sammanfattar reallöneläget så här: *"Den högsta, årligt genomsnittliga sänkningen av reallöner under krisperioden pågick i Grekland (-4,88 %), följt av Litauen (-4,02 %) och Ungern (-3,19 %)".*¹⁵

Ett påstående som makthavare och opinionsbildare spridit under loppet av Greklands punktering, är att landets arbetsföra befolkning jobbar färre timmar än i övriga EU-länder. Detta är mycket missvisande, t o m en politisk lögn. Det som är disproportionellt med samhälleligt nedlagt arbete i Grekland, är andelen improduktiva tjänsteutövare och att 25 % av de förvärvsarbetande utgörs av invandrare/flyktingar. *"Folket i Grekland arbetar 2 034 timmar per år, vilket är mer än genomsnittet inom OECD om 1 765 timmar".*¹⁶ vilket visar på den kolossala utbredningen av låglönejobb på hela den grekiska arbetsmarknaden.

Ca 14 % (av folkbokförda greker födda inom landet) lever i fattigdom 2013, jämfört med 2 % år 2009. Bland offren är förstas de 630 000 öppett arbetslösa, varav 455 000 hushåll inte har någon familjemedlem med inkomst.¹⁷ Enligt det grekiska parlamentets budgetkontor befinner sig 6,3 miljoner greker nära fattigdom i sina hushåll, 2,5 miljoner lever redan under fattigdomsstrecket, medan 3,8 miljoner befinner sig på gränsen.¹⁸ Ett annat mått finner man genom metoden att ställa upp en fast gräns (t ex en standardkorg med subsistensmedel och/eller betalningsförmåga för de mest elementära inventarier och tjänster, såsom

energi, tvättstuga, vatten/avlopp, sophantering, värme o dyl.) för fattigdom, varvid ökningen är 35 % för dem med nyfattig betalningsförmåga; sätter man gränsen till "extremt fattiga", motsvarande WHO- index, befinner sig 8,5 % i ett läge som inte medger ens fortlöpande inköp av dagliga subsistensvaror.¹⁹

P. Dimitriou m fl, vid Levy Economics Institute of Bard College, sammanfattar läget så här år 2014: *"Det vi nu klart kan se är att den strama budgetkonsolideringen som påförts Grekland inte visar några övertygande tecken på 'ljus i slutet på tunneln'. Merparten, om inte alla, kortfristiga indikatorer på ekonomisk aktivitet visar att prestandan i den grekiska industrin är mycket svag, med frånvarande efterfrågan från omvärlden, både inifrån euro-zonen och utanför den. Det dramatiska fallet i arbetets enhetskostnader - som ett resultat av den trojka-genomdrivna strategi med målet att öka exporten genom inre värdesänkning - har inte frambringat de förväntade effekterna i tillräcklig grad, vilket statistiken över bytesbalansen verifierar - trots den minimala ökningen av i exporten (främst i högst instabila oljerelaterade produkter) och sjunkande import beroende på allt djupare recession. Strategin har i stället framkallat försämrad levnadsstandard och brant sänkning av inhemsk konsumtion - den viktigaste drivkraften bakom ekonomisk stabilitet".*²⁰

Den industriella reservarmén, när den nått viss storleksordning, rätt sammansättning och funnits med i omsättningen varaktigt, så pressas reallönerna ned under arbetskraftens reproduktionskostnad och de arbetslösas kö blir arbetsköparnas överlägset starkaste vapen för att driva upp arbetstakten och göra anställningsvillkoren tunnsådda.

Den punkterade grekiska kapitalismen erbjuder idag de bästa möjligheterna för att stå som värdland för kapitalöverflödet, i dess jakt på ställen inom EU att placera varuproduktion på den absoluta mervärdeproduktionens villkor.

EU-juntas&Co:s utsikter för Grekland har sedan skuldskrisen briserade varit "grixiko" oavsett hur det går med "grixit". Globalkapitalets tendens till allt större inslag av absolut mervärdeproduktion för att kompensera för mervärdebristen i kapitalackumuleringen är obruten och denna

¹⁵ Från ETUI: books.google.se

¹⁶ OECD-better-life-index: <http://www.oecdbetterlifeindex.org>

¹⁷ <http://greece.greekreporter.com/2013/12/29>

¹⁸ <http://greece.greekreporter.com/2014/09/25>

¹⁹ [<https://www.iser.essex.ac.uk>]. För ännu djupare insikter i förfallet, se *Welfare State Reform in Southern Europe [Fighting poverty and social exclusion in Italy, Portugal and Greece]*, M. Ferrera, Routledge/2005

²⁰ PROSPECTS AND POLICIES FOR THE GREEK ECONOMY, i publikationsserien **Strategic Analysis**, februari 2014

bedrivs nu inte bara i så kallade "export processing zones" som i Kina, Brasilien, Mexiko, utan i form av kluster inne i de imperialistiska länderna och i dess rand- och gränsländer. Greklands strategiska läge i östra Medelhavet och med dess goda förutsättningar för solresor, gör att likheten med Mexiko ökar för var dag som går. Konstant press på levnadsstandarden nedåt i nivå med grannländerna på Balkan, transitland för "human trafficking" och droger som utgör perfekt grogrund för den organiserade brottsligheten, kombination av lågpristurism och byggandet av enklaver för jetset-solbadare på privata öar. Det finns fördelar för globalkapitalets Europa-baserade bolagspyramider med låglöneområden på det egna territoriet och även de fördjupade förbindelserna med Kina och den Kina-dominerade containertrafiken på grekiskflaggade fartyg pekar i samma riktning. Arbetsvillkoren i de kina-ägda containerterminalerna i Pireus, Aten beskrivs av hamnarbetarna såhär: "– De har anställt personal genom underleverantörer och tillåter inte facklig organisering. De anställda saknar kollektivavtal, har fått lägre lön, jobbar långa skift och får inte extra betalt för natt- eller helgarbete. Få får jobba heltid, de flesta måste dela på tjänster (...)"²¹

"Om nån undrar hur vi har det här i Grekland (förutom det fina vädret) kan jag berätta att igår dog en ung tjej pga av fruktansvärda arbetsförhållanden på hotellet där hon jobbade 12-timmarspass, 7 dagar i veckan. Såna förhållanden är inget undantag, o med en lön på ungefär 400 euro. I dag kommer nyheten att DEN ENDA strålningskliniken för barn med cancer stängs pga brist på läkare. Detta är de verkliga följderna av alla besparings o nedskärningsprogram, dumpade löner o totalt rättslösa arbetsförhållanden."

Facebook-uppdatering
24 juli 2015

"Stop Austerity" för en omfördelning av vad?

Grekland har varit en imperialistisk stat och därmed kunnat inhösta obetald arbetstid från förtryckta nationer framförallt i närområdet, inte minst sen EU-inträdet, man har haft tillgång till internationella finansmarknader och militär, även om man befunnit sig på kanten och flera gånger hotats av uteslutning ur den imperialistiska klubben pga sin stridbara befolkning 1945, 1948-49, 1965, 1967 och 2010-2015. Detta innebär att det är en levnadsstandard på kapitalistiskt utvecklad nivå som brett ut sig i landet, trots den tidiga avindustrialiseringen, och att punkteringen av den grekiska samhällsorganisationen är något exceptionellt i den kapitalistiska historien. Bland OECD:s 34 medlemsländer räknades Grekland fortfarande 2013 till "höginkomstland", medan fyra länder klassades till "medelinkomstland". Enligt Human Development Index, befann sig Grekland på 29:e plats av 187 länder år 2013. Det gick tillbaka på inslag i en viktad välfärdskorg, med en "en mycket hög mänsklig utvecklingskategori", som i Grekland ökat med 19,6 % sedan 1980, dvs. med 0,54 % årligen. Mellan 1980 och 2013 ökade medellivslängden med 7,1 år, genomgången skolgång ökade med 3,6 år och den förväntade utbildningstiden ökade med 4,8 år. Nationalinkomsten (GNI) per invånare ökade med ca 17,3 % mellan 1980-2013.

Men utbyggnaden av trygghetssystem, infrastruktur, boendestandard, vatten och avlopp, höjd köpkraft och spridning av hållbara konsumentvaror (vitvaror) i hushållen, har i mycket liten utsträckning varit ett resultat av arbetarklassens kollektiva agerande och framförallt inte av höjd organisk sammansättning i en utvecklad industriell bas, utan motsvarar huvudsakligen överflödskapitalets avsättningsbehov i improduktiva tjänstesektorer och skuldekonomi. Därför är den populistiska vänstern som nu har regeringsmakten - SYRIZA - mycket vilseledande när de låter påskina att åtstramningarna kan stoppas utan att ange hur resurserna ska skapas. I själva verket innebär parollen "Stop Austerity" en fortsatt skuldpolitik och slaveri under kapitalderivaten om den inte åtföljs av en specifikation om var resurserna för att få igång samhällsorganisationen ska tas, hur de ska skapas och på vilka klassvillkor. Och oavsett åt vilket håll man pekar så står globalkapitalet i vägen; jordbruksexport, nyindustrialisering för energiomställning, beskattning av de extremt rika,

²¹ <http://www.etc.se/utrikes/grekland-tvingas-till-att-privatisera-hamnar>

hållbar turism etc. Inget av detta är möjligt utan att globalkapitalet stoppas. Därför är strategin och målsättningen för att få bukt med "austerit" inte att "stoppa åtstramningarna", utan att "stoppa kapitalets överstatliga och bolagspyramidala motoffensiv" och för den saken samla och mobilisera arbetarklassen till att bygga ställningar och motmaktsposter kring positiva åtgärder och mål som är krisupplösande och utgår från arbetarnas och brukarnas behov i vardagsvillkoren och med makten att grundligt förändra.

Men man måste granska linjen "Stop Austerity" ännu mer noggrant. Finns det potentiella rikedomslador med en fortsatt och bibehållen kapitalackumulation? Har SYRIZA och deras hejralack i den europeiska vänstern en väg framåt trots allt?

Det man då måste skärskåda är vad som går att göra genom att angripa förmögenhetskoncentration, inkomstfördelning, korruption och vissa branscher, och även hur stort behovet är om man skruvar ned kreditinflödet.

För det första - kreditinflödet. Det finns de, bl a den grekiske fd finansministern Varoufakis och den svenska debattören Johan Ehrenberg, som hävdar att låneprogrammen från franska och tyska banker och även "trojkans" bailout-program inte använts till några andra utgifter än att betala räntor på gamla lån, vilka inte heller de skulle ha använts till investeringar eller statlig konsumtion. Mot det talar OS-spektaklet, byggboomen under 00-talet, den ökade tjänsteproduktionen, den höjda levnadsstandard parallellt med avindustrialisering och negativ bytesbalans. Greklands omvandling från billigt och fattigt turistmål till potent regional

kapitalexportör med allt fler välutbildade akademiker och hög levnadsstandard, skulle med den analysen var ett kapitalistiskt trolleritrick.

Kreditinflödet har uppenbart använts men inte till produktiva industrisatsningar och representerar därför ett fortsatt finansieringsbehov i storleksordningen 300 mdr euro/år (kreditströmmen som flödat in i Grekland var 2011, 356 miljarder euro, 2012, 305 miljarder euro, 2013, 319 miljarder euro och 2014, 317 miljarder euro och som måste ersättas.²² Läger man till bailout-medlen på ca 200 mdr så ökar behovet än mer. För det andra - förmögenhetskoncentrationen. SYRIZA kräver tex i sitt valprogram 2012 att banksektorn förstatligas. De fyra grekiska storbankerna äger 11 miljarder euro av statsskulden i obligationer och 14 miljarder i certifikat som vid ett förstatligande skulle kunna tillgodoräknas staten. Dessutom uppgick insättningsvolymen i de privata bankerna år 2014 till ca 90 mdr euro vilket hypotetiskt sett skulle kunna exproprieras genom en sammanslagning av storbankerna som sedan underställs finansminister Tsakalotos. Summa summarum 115 mdr euro.²³

En annan möjlig källa skulle kunna vara miljardärer inom grekiskt jet-set och borgerskap. En översikt, "Greek Rich List", visar innehav/ägore till en summa motsvarande 10 mdr euro.²⁴ En sådan erövring till statskassan skulle ge en engångseffekt, men eftersom borgerskapet utgör en länk till omvärlden riskerar detta att kapsla in hushållningen med arbete och resurser och vända den ekonomiska aktiviteten inåt, så länge inte arbetarklassen bundit sig samman i strid och tagit över de globala produktions- och distributionskedjorna. Risken

²² General Government gross debt - annual data/Eurostat

²³ <http://www.forbes.com>. De fyra nationsomspännande bankerna är Alfabanken, EFG Eurobanken Agresses, grekiska folkbanken och Piraeusbanken, vid sidan av Emporiki banken och TT Helleniska banken. Ytterligare 16 bankverksamheter i mindre skala samt 19 filialer till internationella banker är verksamma inom landet. European Banking Sector, Facts and

Figures 2012 [<http://www.ebf-fbe.eu>] ger en annan och mer svepande bild: i Grekland finns en banksektor med 53 kreditinstitutioner, som har 4 005 avdelningar och 63 400 anställda. Det finns fyra olika slag av banker: 17 affärsbanker, 13 kooperativa, 19 banker med sina huvudkontor i andra medlemsstater av EU och 4 filialer baserade på tredje land (utanför EU).

²⁴ Familjerna Gerardos, Fragos, Fourlis, Socratis-Kokkalis, Bobolas, Costopoulos, Stasinopoulos, Vardinogiannis, Canellopoulos&Papalexopoulos, Niarchos, Latsis och Angelopoulos. Deras berikande utgår från verksamheter inom IT, varv, livsmedel, möbler, lotteri, väktarbolag, byggnadsindustri, bank, mineral- och malmhantering (huvudsakligen handel), bensinstationer, TV/radiostationer, cement, yachtillverkning. Det vill säga: nästan ingen primär eller sekundärsektor, och inget industriellt utvecklingsblock. Som ytterligare värdekälla betraktat, är aktiebörsen i Aten (ASE) en minst sagt mager historia: med ett index på ca 800 under 2015, mot genomsnittliga 1876 punkter från 1987 till 2015. 1999 nådde index 6 355 (<http://www.tradingeconomics.com>).

finns på kort sikt att inte bara resursflödena avbryts, utan att omvärldsbaserade leverantörer och kunder försvinner via avtal, kontrakt och betalningsvillkor.

Två ytterligare källor skulle kunna vara korruptionen och inkomstöverföringarna till högavlönade grupper. Korruptionen antas uppgå till värden motsvarande drygt 500 miljoner euro årligen.²⁵ Summan vore ett mindre tillskott till samhällsorganisationen än vad utrotningen av korrupt vardagspraxis skulle medföra i form av renhållning och insyn i maktens korridorer. Korruptionen är ett gift och dämmer upp, proppar igen, snedfördelar, bygger maktdelning inom pampväldena och skjuter upp de redan prisförvrängda resurs- och värdeflödena. Korruptionen är byråkratins och de politiska makthavarnas variant på dividender till aktieägare, men med skillnaden att den korrupta dividenden dels dränerar offentliga anslag och fonder, dels belönar aktörer inom den svarta ekonomin, vilken enligt svenska ambassaden i Aten uppgår till 25 procent av BNP.²⁶ I vilket fall som helst är en anti-korruptionskur lättare sagt än gjort och - om man inte utesluter en lång rad politiker och tjänstemän från befattningar och ställningar - ett långdraget projekt, om alls möjligt med mindre än direkt avsättbarhet från arbetslag och brukare.

Angående inkomstöverföringarna till de redan välbeställdas fördel så var den sk GINI-koefficienten för Grekland 34,4 år 2013, en ökning från 32,9 år 2010.²⁷ Detta är bara något högre än EU-27 som helhet som var 30,5 år 2013. Som jämförelse kan nämnas att GINI i Argentina låg på 44,5 år 2010 och 43,6 år 2011, i Brasilien 53,1 år 2011 och 52,7 år 2012 samt i Polen 33,2 år 2011 och 32,8 år 2012.²⁸ Den förskjutning som uppenbarligen inträffat efter Greklands ekonomiska punktering, mellan de två klasspolerna, handlar mer om växande nyfattigdom och utslagning än av

ytterligare berikande i den rikaste femtedelen av befolkningen. Det verkar mer eller mindre grundlöst att anta att hög progressivitet i inkomstskatterna kan dra in kompletterande värden i samhällsorganisationens kretslopp. Det skulle öka statskassan med tiotals - eller kanske t o m hundratals - miljoner, men som värdekälla skulle effekten sjunka undan väldigt snabbt och i absoluta tal små volymer: multimiljoner mot multimiljarder.

Men om man lägger till en kraftigt förhöjd bolagsskatt? Grekisk bolagsskatt är för närvarande varken särskilt hög eller låg i EU-kontext. Den är 20 %, vilket ska jämföras med Schweiz 12, Irland 12,5, Slovakien 19, Tjeckien 19 och Ungern 19 %. Spanien, Tyskland, Belgien och Frankrike ligger intill 30-procentsstrecket, med de senaste årens åtgärder på väg nedåt i skattesatsen.²⁹ En avsevärd höjning av bolagsskatterna i Grekland (säg, till motsvarande 30%, såsom i USA och Japan) skulle avkasta en något sånär kraftig nettoåterbäring för statskassan från vissa varv, turismen, livsmedel och byggnadssektorn. Men inte heller dessa branscher har någon större bärkraft, allra minst i förhållande till den nationella skalan och nöden. I det grekiska sammanhanget skulle rekordhög bolagsskatt dra in medel till statskassan, men samtidigt fungera frånstötande på företag som bitit sig fast på grekisk mark trots punkteringen.

Ur ovanstående genomgång följer slutsatsen att omfördelingsstrategin är en återvändsgränd, som med engångseffekter skulle minska kreditbehovet med uppemot 1/3. För övrigt skulle ingenting lösas. Så vad kan man åstadkomma via befintliga storbranscher - varv/sjöfart och turism?

Turismen

Sedan rekordåret för Grekland 2008 har solturismen ökat exponentiellt till länder som

²⁵ Detta enligt den officiella "grekiska översikten" från 2011, med tillägg för att den minskat i omfattning med närmare 100 miljoner mellan 2010 och 2011 (<http://w.w.w.transparency.org>). Även om SYRIZA-regeringen uttryckligen siktar på att driva ut korruptionen, har den inte (t o m april 2015) redovisat några specifika åtgärder som med någon avsevärd träffverkan skulle driva ut denna praxis från institutioner och företag.

²⁶ Rapport till Sveriges riksdag och regering 2015

²⁷ Enligt Wikipedias definition, såsom följer och exemplifieras: "Ginikoefficient är ett ekonomiskt mått på ojämlikheten, till exempel i inkomstfördelning, hos en befolkning. Måttet bygger på Lorenzkurvan och visar hur inkomsterna är fördelade i en viss population. Ginikoefficienten har ett värde mellan noll (0) och hundra procent (1). 0 innebär att alla individer har exakt lika stora tillgångar (dvs total jämlikhet) medan 1 innebär total ojämlikhet. Ju lägre ginikoefficient för inkomster, desto mer jämlikt fördelas löner, vinster, bidrag, och andra ersättningar inom ett land. Till exempel Norge är ett av de länder som har låga ginikoefficienter för inkomster, och har därmed en jämn inkomstfördelning. Flera länder i Sydamerika har mycket höga ginikoefficienter (jämfört med världens genomsnitt) och har därmed mycket ojämlika inkomstfördelningar.

²⁸ data.worldbank.org

²⁹ ibid

Turkiet, Thailand och Karibien. Konkurrensvillkoren för grekisk turism hårdnar alltmer, vilket WEF 2013 preciserade till att Grekland befann sig på 32:a plats av 140 länder som ingick i "konkurrensindex för resor- och turism". Som andel av förvärvsarbetande, vilket utöver andra aspekter uttrycker den grekiska befolkningens starka beroende av turismen, engagerade turismen på Malta 8,3%, Spanien 6,9%, Österrike 6,4%, Cypern 6,3% och Grekland 6,9%.³⁰

Arbetskraften i turistsektorn domineras av kvinnor, unga och okvalificerade sysslor, vilket innebär låglöneyrken med godtyckliga och ombytliga arbetsvillkor. Hur mycket uppbyggligt, industrialiserande och socialt upprustande ligger det i en satsning att bygga en bredare turistplattform i grekisk ekonomi? Är det önskvärt att turistsektorn gör Grekland till världens billigaste turistmål, t ex genom 80-timmars utbildning i "turist-relaterade" sysslor för 45 000 arbetslösa ungdomar mellan 18-29 år, och mer eller mindre omvandlar den unga generationen till globalkapitalets tjänstehjon i solen? I dagsläget verkar läget vara sådant att företagarföreningen, SETE³¹, driver projektet för att ta sig högre upp i "konkurrensindex" via chartrade billighetsresor genom oorganiserad, okvalificerad, ytterst lågavlönad arbetskraft som västeuropeiska låginkomsttagare upplever som "prisvärt". Av SETE:s egen redovisning att döma passar låglöneprofilen väl in i mönstret för låg anläggningsstandard: av totalt 9 111 hotell är 7 941 trestjärniga eller av lägre standard (tvåstjärniga hotell uppgår till 4 460), omräknat till bäddplatser är totalen 693 252, varav 288 631 är en- eller tvåstjärniga. Framtidsutsikterna för en grekisk turistsektor som växer, upprätthåller lönsamhet och bidrar till sysselsättningen är allt annat än ljusa, med sin egen variant av "sub prime" i form av målgruppen låginkomsttagare inom EU:s rikaste länder.

När den globala konsultfirman ICAP Group Q4 2014 redovisade sin top-500 lista över de mest profitabla bolagen i Grekland, baserat på företagens

egna resultaträkningar, och med hjälp av måttet "inkomster före räntor, skatter, avskrivningar och amorteringar", ingick endast fem turistfirmor på en relativt hög plats: två för biluthyrning och två hotellkedjor (den femte framträder inte i kolumnen). Turistsektorn genomgår ett utdraget fall i sin profitkvot, vilket kommer vara det största hindret för även en lågstandardiserad turistsatsning.³²

Sjöfart

Greklands plats inom världskapitalet har varit i rollen som sjöfararnation, alltifrån fartygsbyggen, reparationer, hamnlogistik och rederier. Det har varit förenat med starka inslag av skumraskaffärer, svartjobb och rederier med verksamhetsbas på internationella vatten och utom sjöfartslagar o dyl. När grekisk varvsindustri nådde sin höjdpunkt på 1960-talet och orderböckerna var fyllda för många år framåt, var det ett sken som bedrog. Ty, det som pågick var att rederierna växte till världsetta, medan varven började sin nedgång. De skruppna varv som återstår (koncentrerat till Hellenic/Skaramanga, Elefsis, Neorion, Chalkis och Basileiades) är historien om hur industrianläggningar inte uppgraderas, inte bygger in växlingsmöjligheter för olika tillverkningsplattformar och inte ens genomgick behövligt underhåll, framgår det t o m från branschorganets webutgåva Newsfront/Naftiliaki.

Med skeppsnäringen som helhet avsågs ursprungligen varv för skeppsbyggen och fartygsreparationer (flytande och i torrdocor) samt grekiskflaggade varu- och persontransportbåtar runt om i världen. Så var det i varje fall, t o m 1980-talet. Strax innan punkteringen 2009 beräknades denna fartygsnäring "bidra med 18 miljarder euro till grekisk ekonomi och redarintäkterna uppgå till ungefärligen 6-8 procent av Greklands BNP"³³, och sett över perioden 2000-2009 frambringade rederierna 150 miljarder euro till grekisk ekonomi, men av det nästan ingenting alls från skeppsbyggen och -reparationer³⁴, men de verkliga värdekällorna bakom detta var

³⁰ C. Demunter i Eurostat-rapporten, The tourist accommodation sector employs 2.3 million in the European Union (90/2008):<http://ec.europa.eu>

³¹ Företagarföreningen SETE: www.gtp.gr. Årsrapporter, löpande årgångar. De färskare siffrorna från *Tourism industry, sub-sectors, COUNTRY REPORT* (mars 2014):<http://ec.europa.eu>

³² Oktober 2014: <http://www.thetoc.gr>

³³ <http://www.globalsecurity.org>

³⁴ Al Jazeera 1/6 2012

inte fartygsbyggen eller -reparationer, utan att Grekland (läs, redare födda i landet) kontrollerar världens största handelsflotta i termer av dödviktston (DWT), med 4 960 båtar - av vilka 33 % är grekiskflaggade.

Grekflaggade fartyg utgör ungefär 6 % av hela världens. Industrin sysselsätter 250 000 individer (om än få greker) och innefattar 25 000 sjömän och 1 200 rederier".³⁵ 2014 hade fraktaktiviteten från rederiernas sida vuxit ytterligare som andel i världsfloTTan och med specialisering på särskilt lukrativa frakter, parallellt med avvecklingen av varv och hamnar, så att "3 428 fartyg, motsvarande 16 % av lastrums- och containerfartyg och ca 1/4 av oljetankers, tillsammans utgjorde 17%. Grekiska fartyg förser Kinas behov av råvarutransporter i storleksordningen 60 %".³⁶

Fartygsnäringens öde, i termens vidare bemärkelse (inklusive varv och hamnar), är det starkaste uttrycket för Greklands bidrag till avindustrialiseringen, dvs den är inte någon bit av lösningen utan en av de största undergrävande krafterna bakom punkteringen, och ännu mer så när återstående anläggningar i användbart skick, under loppet av parenteser, visat industriell omställningskraft genom att konvertera tillverkningsapparaten till konstruktionen av person- och fraktvagnar samt eldrivna lok i slutet av 1990-talet.³⁷

Ingen industri i hela Grekland kan mäta sig med skeppsindustrin, och redarnas profithungrande flyktväg ut på de stora haven och i rollen av globala transportörer har de facto skrotat landets världsledande fartygstillverkning och med det uttraderat tiotusentals underleverantörer under avvecklingsperioden 1990- 2012.

För att illustrera den industriella kapaciteten, halvvägs in mot avvecklingen av hela varvsindustrin, hade det största varvet Hellenic/Skaramanga 3 150 blåstallsarbetare 1995, med Eleusis som nummer två i storleksordning med

motsvarande 2 350 anställda samma år.

Skaramangavarvet var en av de största i Europa och störst i östra Medelhavet, med skeppsbyggen, reparationer och fullt utvecklad rullteknik. Under sina föregående trettiofem år, hade varvets två torrdockor och tre flytande dockor reparerat mer än 8 200 fartyg av alla typer och storlekar. Via sin avancerade rullteknik hade varvet sjösatt 110 kommersiella (för frakt och passagerare) och krigsfartyg, inklusive fregatter, snabba patrullbåtar bestyckade med missiler och attackbåtar upp till 40 000 dödviktston.³⁸

När inte de största hamnarna längre gör tjänst åt varvsnäringen, har de ändå kvar sitt attraktionsvärde för kapitalistisk aktivitet, om än inte för grekiska redare så för det kinesiska fartygskompaniet COSCO, som med en koncession som sträcker sig över 35 år övertagit driften av en hamnterminal, bland de två största, och för att bygga en till i den största containerhamnen i Pireus, till pris om 4,3 miljarder euro och i samarbete med hamnmyndigheten (OLP). Detta framkallade strejker bland varvsarbetare, som insåg att terminalbygget skulle bilda dödsstöten mot de sista resterna av skeppsbyggande och -reparationer. En hamn uppbyggd för varvslogistik är oförenlig med en hamn byggd för containertrafik.

Under de senaste 20 åren har antalet anställda minskat från 10 000 till 3 500.³⁹ För de återstående varvsarbetarna används färdigheterna i arbetsförmåga till att tillverka lyxyatcher, ubåtar och små färjor. Perama är staden intill Piraeusvarvet. Staden har 30 000 invånare och är till 90 % beroende av inkomster och kringverkningar från varvet. Arbetslösheten är 60% i totalen och 95% bland varvsarbetare. Byggtkontrakten har omdirigerats till Kina, Sydkorea och Turkiet. Levnadsstandarden har sjunkit till så låga nivåer att USA-baserade Lancet och Läkare utan gränser varnar för inte bara frånvaron av verksam och tillgänglig sjukvård, utan

³⁵ ibid

³⁶ <http://www.ibtimes.com> (P. Nallu, 4/4 2014)

³⁷ <http://www.globalsecurity.org>. Dessa konstruktionskonverteringar pågick i Hellenic/Skaramanga och Eleusis

³⁸ <http://www.globalsecurity.org>

³⁹ Ibid. En annan uppgift [<http://ec.europa.eu>] framvisar att minskningen av arbetsstyrkan var som häftigast under åren 1998-2004, då antalet varvsarbetare gick från 5 582 till 3 174. Det har stor betydelse för analysen, då punkteringen inte orsakade "varvsdöden" utan att skrotningen av varvsindustrin utgjorde en komponenterna i den avindustrialisering som drev fram punkteringen

även dödfödda foster och undernäring⁴⁰ Bilden av spökstäder omfattar även de andra varvsorterna. Stadens borgmästare har redan släppt tanken på en återhämtning för varvsindustrin, och satsar på att bygga en megaparkering, på toppen av berget Aigaleo, med direktförbindelse till yatchklubbar.⁴¹ På kartan över länder med betydande varvsnäringar når inte längre Grekland upp till en notering bland de tio största omkring 7:e systemchocken 2008.⁴²

Så var finns restaurationsmöjligheterna för den grekiska hushållningen och samhällsorganisationen?

Enligt CIA World Factbook, svarade 2014 jordbruket för 3,5% av BNP, tjänster 80,6% och industrin 15,9%. Jordbrukets inkomster kom från framställning av vete, majs, korn, sockerbeter, oliver, tomater, vin, tobak, potatis, kött och mjölkprodukter - varor som p g a låg produktivitet och korta serier avkastar små vinster (där de inte begränsas till självförsörjning). Industribranscherna räknas upp till turism, livsmedel, tobaksförädling, kläder, kemiprodukter, metallprodukter och petroleumprodukter.

I den tidigare citerade rapporten till svenska regeringen, från svenska ambassaden i Aten, står det att läsa: "*Med undantag av livsmedels- och textilindustri, oljeraffinaderier, viss varvs- och stålindustri saknar Grekland större industribranscher. De viktigaste näringarna är turism och sjöfart som tillsammans står för omkring 30 % av BNP*". Med sjöfart avses inte varvsindustrin, som krympt ihop och numera tillverkar yachter och ubåtar, utan grekiskflaggade fartyg när och fjärran. Från en annan vinkel konstateras följande: "*Även om tillverkningsindustrin bidrar mer till välståndet än jordbruket, vilket inte var fallet under 1960-talet) har tillväxten varit ostadig med det ökade beroendeförhållandet till import, vilket varit bekymmersamt för grekerna. Importen uppgick till 61,47 miljarder US-*

dollar 2009, i kontrast till 18,64 miljarder US-dollar i export". De stora importposterna sägs vara råmaterial, maskindelar och bränsle.

Enligt Greece Industry Sector,⁴³ tillför jordbruket BNP 3,4%, industrin 20,8% och tjänster 75,8%, i vilket det ingår att industrin sysselsatte 22,4% av arbetsför befolkning innan punkteringen, beroende på mycket småföretagare (1-10 anställda) och låg produktivitet (arbetsintensiv produktion). Men enligt Landguiden⁴⁴ hade dessa proportioner ändrats till följande 2013: jordbruket 3,8%, tjänster 82,4% och industrin 13,8%. Ser man i stället till sysselsättningen jobbade 12,4% i jordbruket, 22,4% i industrin och 65% med tjänsteutövning fyra år innan punkteringen.

När det gäller jordbruket så är det också en av Greklands krisbranscher men inte beroende på dåliga förutsättningar utan pga småskalighet och låg industrialiseringsgrad, vilket har lett till att t ex fruktexport konkurrerats ut av Spanien och att världens olivträdstätaste land Grekland, exporterar råvaran oliver till Italien som processar oljan. Efter Kinas inträde i WTO har tomatexporten därifrån börjat slå ut tomatodlare i Grekland. Efter frihandelsavtalen mellan EU och MENA-länderna på andra sidan Medelhavet konkurrerar dessutom grekiska småskaliga odlare med arabvärlden där multinationella jordbruksföretag opererar med låga arbetskraftskostnader i sikte.⁴⁵

Vad som finns att tillgå är med andra ord en industrisektor på dekis med en turismbransch under starkt internationellt tryck i spetsen och med en sjöfart på släp som är fullständigt uppsugen i destruktivkraftsutvecklingen, i övrigt utgör industrin ett rostbälte; ett ineffektivt jordbruk klämt mellan Spanien och Mellanöstern i behov av investeringar och omstrukturering; en offentlig sektor för vård/skola/omsorg som är totalt tömd på resurser efter fem års belägring.

Den arbetsföra befolkningen är pressad till det yttersta av den absoluta mervärdeproduktionens

⁴⁰ <http://www.ibtimes.com> (P. Nallu, 4/4 2014)

⁴¹ Al Jazeera, samma

⁴² <http://www.statista.com>

⁴³ Greece Industry Sectors: <http://www.economywatch.com>

⁴⁴ <https://www.landguiden.se>

⁴⁵ Se tex <http://www.aljazeera.com/video/europe/2013/06/201368203318783309.html>, <http://www.aljazeera.com/video/europe/2012/12/20121222284349372870.html>. Se även "Greek Olive Oil, how can its market potential be realized?" <http://ageconsearch.umn.edu/bitstream/42310/2/vlontzosduquenne9-2.pdf>, Jordbruksverket, EU-portalen, frihandelsavtalen med MENA-länderna http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/food/documents/bilateral-agreements/index_en.htm#h2-2, rapport till EU-kommissionen om bl a jordbruksindustriens konkurrenskraft http://ec.europa.eu/enterprise/policies/industrial-competitiveness/files/industry/doc/sec_2009_1111_en.pdf

villkor och utskjuten i den industriella reservarmen, den utbildade unga generationen flyr landet och fattigdomen breder ut sig. Oavsett avbetalningsförmåga eller ej till IMF så måste landet kickstartas på nytt och från en helt ny utgångspunkt med en veritabel nödplan. Landet har ca 11 miljoner invånare med relativt sett hög utbildningsnivå och fördelaktigt klimat. En klasskampoppositionell resning med nyindustrialisering och produktivkraftsutveckling för sina ögon har en stor uppgift men den är inte omöjlig.

Men att resa ett grekiskt samhällsbygge ur punkteringens dynamik, kräver redan i första instans det arbetslagens införande av ett monopol på investeringarna, som de själva leder ur självorganiserande producent- och driftföreningar som samordnar sig till planeringskonferenser. Aldrig har väl behovet av en social revolution blixtbelysts så skarpt som i Grekland.

Vilka är det som kan ställa sig uppgiften?

En kortare utredning av grekisk befolkningssammansättning visar följande: om vi räknar bort expertisen, specialistteam, klassrestaurativ byråkrati (som innehar och fördelar resurser), jet-set-bourgeoisien och även småborgerliga ägare av sina produktionsmedel (jordbruket omfattar 12 % av arbetsför befolkning), så återstår den stora befolkningsandel som består av arbetarklassen plus de ur kapitalets synvinkel värdelösa (utslagna) samt de serviceframställande arbetslagen inom sjukvården, skolorna, omsorgen och underhållet av stadsfysiken (inklusive sophämtare, utryckningskårerna vid olyckor, chaufförer av persontransporter m fl). Hur stor är denna andel, denna klasspol för en förenande klassallians underifrån?

Antalet arbetslösa uppgår till 1,2 miljoner, antalet sysselsatta till 3,5 miljoner.⁴⁶ Av de sysselsatta klassades olympiadåret 2004 till drygt 800 000 personer i manuella yrken.⁴⁷ År 2000 utgjorde anställda/sysselsatta inom industrin 695 000.⁴⁸ Dessa mycket ungefärliga tal, med felmarginaler +/- 10 %, ger vid handen att arbetarklassen (minus 20 % industrisysselsatta tjänstemän) uppgick till ca

550 000 innan punkteringen, arbetslag på "servicegolven" till 80 000 vid samma tidpunkt. 2010 uppgick arbetslösheten till hälften av 2014 års siffror.⁴⁹

Det ger 1 230 000 i klasspotentialens kvantitet, motsvarande 35 % av arbetsför befolkning, innan punkteringen. Grekland beräknas ha 22 % offentliganställda på de mest skiftande verksamhetsplan, vilket för övrigt endast Sverige, Danmark och Finland överträffar.⁵⁰ Nästa steg blir att uppskatta arbetarpolens kvalitativa potential, via dess inbördes sammansättning före punkteringen. Arbetarklassen utgjorde då 45 %, serviceutövande arbetslag 6 % och arbetslöshetens värdelösa strata 49 %. 2014 har dessa delar genomgått stora förändringar, mest bland de värdelösa, näst mest inom arbetarklassen och minst bland servicelagen. Den sammanvägda arbetarpolen har vuxit som mest genom stigande arbetslöshet, men den absoluta nettomängden som graviterar mot den polen har ökat med ca 300 000, beroende på avfolkning på landsbygden (byarna korsas av in- och utflyttade), invandrare och nedskärningar av offentliga verksamheter.

Det är denna potential av arbetsföra, denna klasspol av bärare av arbetets produktivkrafter, som måste utrustas med ett ekonomiskt nödprogram för Grekland och som måste se klart att en självuppoffrande ansträngning under den närmast 10-årsperioden kommer att krävas av alla, och att en omfördelning av resurser bara kan ske som ett tillbehör ovanpå en högt utvecklad industrialiseringsbas och stigande produktivitet, och inte minst, att globalkapitalet utgör ett absolut hinder för såväl industrialisering som omfördelning.

SYRIZA och regimskiftet 2012-15

Den alltmer hetsiga dansen kring överflödskapitalets guldkalv i Grekland har verkställts av den 3e republikens regim som tog vid efter militärjuntans fall på 70-talet. Militärjuntan hade regerat i 7 år efter en kupp i spåren på resningsförsök från arbetares och studenters sida och starka antiimperialistiska stämningar i landet som aldrig hade kuvats efter andra världskriget.

⁴⁶ <http://ieconomics.com>

⁴⁷ <http://knoema.com>

⁴⁸ ibid

⁴⁹ <http://www.statista.com>

⁵⁰ <http://www.becker-posner-blog.com>

Den 3e republiken har bestått av ett tvåparti-system dominerat av två politiska klaner - Papandreou och Karamanlis. Kring Karamanlis har partiet Nea Demokratia (ND) samlat högern och kring Papandreou byggdes det socialreformistiska PASOK upp med benäget bistånd från nordeuropeisk klassamarbets- och kapitalvänligt inställd socialdemokrati för att hejda en ny radikaliseringsvåg efter juntan. ND och PASOK har turats om vid makten och har delat ansvaret för NATO-anslutningen, inträdet i EEC och sedermera EU och euromedlemsskapet, fram tills samhällspunkteringen 2009 och regimens upplösning 2012-15.

Ända sedan andra världskriget och partisanstriderna i olika vågor mot i stort sett alla stormaktsblock, har det grekiska kommunistpartiet KKE varit starkt förankrat i den grekiska arbetarklassen och antimperialismen, trots sin försonliga politik gentemot den inhemska borgerligheten. KKE har varit en del av den 3e republikens regim på så vis att de aldrig tagit strid om ledningen för hela arbetarrörelsen för att utmana tvåpartisystemet, utan har hållit sig till sin pseudoradikala minoritära fåra med ca 5% väljarstöd och "egna" stridbara fackföreningar. De har dessutom konstant varit mer hårdföra mot PASOKs regeringar än NDs.

Den grekiska arbetarklassen har ända sedan militärjuntans fall fram till 2009 varit en av Europas mest stridbara även om strejkaktiviteten avtog alltmer efter 1985. Den gick upp igen på 2000-talet då nya bördor började läggas på den arbetande befolkningen och euro-kriterierna drevs igenom, men i spåren på höjd levnadsstandard och överflödskapitalets vidarebefordran, har strejkaktiviteten hela tiden hållit sig inom den av PASOK kontrollerade fackbyråkratins ramar. KKE-ledda strejker och fackföreningar har inte förändrat den bilden.

PASOK som en sydeuropeisk avläggare av den nordeuropeiska socialdemokratin - inspirerad av Mario Soares Socialistparti i Portugal, efter "Nejlikerevolutionen 1974-75, varpå kursen till kapitalanpassning systematiserades och fick sin uppföljare i Mitterands U-sväng 1981, svenska SAP:s "tredje väg" 1982, Labours dito under Blair - hamnade i spetsen för reformismens dödskamper post-1989, då högergirarna blev alltmer beslutsamma och EU-politiken för kapitalets fria rörlighet, uppluckrade arbetsvillkor och bolagisering av skattefinansierad sektor, anammades programmatiskt av Socialistinternationalens partier. Pga PASOKs ledande roll för såväl NATO- som EU-anslutning, olympiadspektakel, skulduppblåsningen och den totala underkastelsen

under "trojkan" efter samhällspunkteringen, har partiet nu mycket hastigt forslats ut till historiens soptunna. Banden till arbetarrörelsen klipptes av mycket konkret under brutala former i juni 2011 då militärpolis kommenderades ut på Atens gator och mer eller mindre belägrade staden under protesterna mot trojkan. Man gav upp de egna regeringsambitionerna och släppte in "trojkans" personal att både besluta och verkställa och har de facto lett avskaffandet av den borgerliga demokratin i Grekland och både parlamentet och regeringkansliets omvandling till EU-maktens utskott.

ND har inte drabbats av samma kollaps utan finns kvar som landets andra största parti men straffades hårt av väljarna i det senaste parlamentsvalet. Det blev dock inte KKE som klev in i det ledarskapstomrum som öppnade sig utan uppstickaren med rötterna i den utomparlamentariska vänstern - SYRIZA - och den snabbt växande högerextremismen med neo-nazisterna Gyllene Gryning i spetsen. Parlamentsvalet 2012 knäckte den 3e republikens regim som i och med PASOKs avlivande och SYRIZAs jordskredsseger 2015 slutgiltigt förseglades. Idag består regimen av trojkan, det vänsterpopulistiska SYRIZA som skvalpar runt i resterna av 3e republiken och ett alltmer polariserat Grekland med det nazistiska Gyllene Gryning i en av polerna.

Vad vill SYRIZA och vilka är de?

SYRIZA har sina rötter i eurokommunismen som efter 1989 anammade kapitalackumuleringen och bröt de gamla Sovjetbanden. De är en allians av vänstergrupperingar som i det grekiska ledarskapstomrummet har samlats kring ambitionen att ta sig in i parlamentet. Ledargarnityret är öppna EU- och euroförespråkare men de bedriver en högljudd retorik mot "austeritet" och hävdar på allvar att kapitalet borde vara rationellt och tjäna på att Greklands skulder avskrivs alternativt förlängs så att en ny efterfrågestimulerad tillväxtvåg kan ta fart. De är i ännu större utsträckning än PASOK överflödskapitalets barn och fd finansministern Varoufakis satte sitt mål till att rädda kapitalismen eftersom han bedömde att krisen annars blir värre, utan ett ord om att grekiska reformer för att lyfta befolkningsmajoriteten till ett anständig liv var oförenligt med överflödskapital och eroderad industribas.

SYRIZA har blivit en uppsamlingsstation för PASOKs parlamentsaktiva och har, utan att ha några organiska band till arbetarklassen eller -

Valaffisch SYRIZA 5 juli.

rörelsen, tagit PASOKs roll som arbetarklassens domptör. men utan PASOKS, eller KKE:s, fäste i det fackliga organisationsväsendet. I stället vidmakthåller de en tradition med uppståndsaktivitet för att stärka sin påverkanskraft på kapitalet, staten och parlamentet.

Fram till valrörelsen 2012 tog SYRIZA aktiv del i protesterörelserna mot ”trojkan”, de var aktiva i fackliga val och deltog även i gatubekämpandet av nazistiska manifestationer och pogromer mot invandrare och flyktingar, men har efter detta blivit ett renodlat parlamentsutskott och nu regeringsparti som i och med uppgörelsen med ”trojkan” 13e juli definitivt invallats i krisförvaltningen som trojkans förlängda arm.

Men SYRIZA hade en möjlighet att efter valsegern i januari 2015 att vända sig till de andra krafterna som åberopar sig på arbetarrörelsen, KKE och enskilda PASOK-ledamöter, för att bilda parlamentsmajoritet och inleda bekämpandet av ”trojkan” med den arbetande befolkningen som bas, men de valde istället det högernationella ANEL på en gång, natten efter valet, och väljarna ställdes inför sin första överraskning. En borgerlig koalitionsregering blev med andra ord resultatet av befolkningsmassornas stigande väntan sedan missnöjet börjat knyta sig till SYRIZA 2012. Man har dessutom utan skrupler odlat förhållandet till både Putin och även med vissa högerextrema

krafter i Ryssland vilket säger oss att SYRIZA inte har någon klass-kompass överhuvudtaget.

SYRIZA måste dock karaktäriseras som hemmahörande inom den europeiska vänstern, men utan organiska band till arbetarklassen och därmed som ett vänsterborgerligt parti inte helt olikt irländska Sinn Fein och skotska SNP. Man vänder sig dock till arbetarrörelsen och går till val på, och driver i regeringsställning, en överbudspolitik samtidigt som eftergifterna till kapitalet helt tiden är avsevärda.

Förhandlingsbuden till ”trojkan” februari-juni karaktäriserades av långtgående brott mot vallöften som dessutom inte hade annan underbyggnad i den ekonomiska politiken än fortsatt skuldfinansiering. När partiledning, på randen till ett avtal, kastade hela förhandlingsbordet över ända den 27 juni och utropade folkomröstning, var det konflikten mellan vallöfterna, den verkliga konkursmässigheten i den grekiska hushållningen och bristen på hållbar politik som kom upp till ytan. Tsipras mfl var på väg att skriva på något som stod i direkt konflikt med partiets existensberättigande. Att folkomröstningen 5 juli inte hade något med verkligheten att göra utan bara tjänade syftet att valla in befolkningen i den egna fällan och skingra dess handlingskraft ytterligare, bevisades en vecka senare då Tsipras undertecknade det tredje

räddningspaketet under hot om att annars sparkas ut ur eurogruppen.

SYRIZA-ledningen verkade även fram till 12 juli kallt räkna med att euro- och NATO-medlemskap gör dem oundgängliga för kapitalet och att Bryssel och Washington är beroende av Aten, dvs att medlemskapet i den imperialistiska klubben är något evigt. Men när SYRIZA-ledningen ställdes inför ett ultimatum att kastas ut skrev de på vad som helst. IMF:s utspel 3 juli om en 20-årig skuldförvaltning och trojkans offensiv efter folkomröstningen pekar nu i riktning mot inrättandet av en skuldkoloni.⁵¹ Oavsett Grexit eller ej så går Grekland nu mot ett "Grexico".

Folkomröstningen 5 juli tömde ut och skingrade befolkningssmassans motstånd genom att kalla den till vallokaler för att rösta ett nej - OXI - till trojkan, utan att få ta ställning till SYRIZA-regeringens alternativ som en vecka senare visade sig vara ett ja till trojkan. I arbetarstadsdelarnas i Aten röstade 75-80% nej men när offentliganställdas fack senare kallade till politisk strejk mot det tredje räddningspaketet - som blev folkomröstningens *verkliga* resultat - var det få som hörsammade det och endast dryga 10 000 personer kom till demonstrationen utanför parlamentet kvällen då räddningspaketet manglades igenom. Dock ledde konflikten mellan SYRIZA:s löftespolitik och trojkans realitet, att 25% av de egna parlamentarikerna röstade emot alternativt lade ned sina röster. SYRIZA har med andra ord redan påbörjat sin första partisplittring.

Utifrån det ymniga utlovandet i valrörelser och handlingsprogram bör SYRIZA karaktäriseras som populistiskt men slutbedömningen återstår att göra. Men alltmer lutar åt att SYRIZA blir en kortlivad föreställning och risken är överhängande att de, som ett resultat av deras vilseledande om de verkliga villkoren för både politiken och ekonomin, istället blir de som öppnar för den kontrarevolutionära uppmarschen i Europa med start på grekisk mark. Helt klart är att de utgör ett hinder för att resa en klasskampsopposition i såväl Grekland som Europa.

Vad vill Vänsterplattformen inom SYRIZA?

Finns det krafter inom eller runt SYRIZA som kan leda en klasskampsopposition? Hur står det till med vänsterflygeln inom SYRIZA? Inför omröstningen i den grekiska riksdagen om det tredje räddningspaketet presenterade Vänsterplattformen inom SYRIZA sin politik, för att samla motståndarna. Plattformen går ut på att

"återupprätta likviditeten" och Greklands "värdighet" och vill lösa krisen genom antingen skuldavskrivning, pengatillskott från utsidan (mån från ECB) och inga åtstramningar alls, eller ett euroutråde och införande av egen valuta vilket genom ett magiskt trollslag skulle frigöra resurser till investeringar och transfereringar, enligt Vänsterplattformen. De säger "*Återupprättandet av monetär suveränitet, [betyder] automatiskt återvinande av förmågan att förse ekonomin med likviditet*", dvs man tänker sätta igång att trycka pengar.

Deras analys av det kapitalistiska systemets kris och Greklands fria fall, verkar inskränka sig till att att det fattas pengar till investeringarna, dvs liknande uppfattning som Federal Reserve och ECB har, som har satsat stort på "quantitative easing" och sålt obligationer för att öka likviditeten och investeringsbenägenheten hos kapitalisterna. Det är ju bara det att den här sortens keynesianska pengainjektioner inte fungerar längre. Ackumulationskvoten är belamrad med improduktiva verksamheter och återinvesterat kapital går till ändamål med snabbare återbäring än industriinvesteringar, tex till värdepapper. Vänsterplattformen idealiserar dessutom stort vad som kommer att hända vid ett euroutråde. Att devalveringseffekten kommer att göra *alla* importvaror 50-70% dyrare finns inte i deras kalkyl, inte heller avindustrialiseringens faktiska förstörelse av stora produktivkrafter. Istället tror de att: "*Resurserna som har inaktiverats under den sjuåriga krisperioden kan snabbt mobiliseras för att vända den förödande memorandapolitiken, om det finns tillräckligt med likviditet och stimulering av efterfrågan. Detta skulle öppna upp möjligheten för en ihållande minskning av arbetslösheten och inkomststegringar.*"

Sorglösheten och verklighetsfrånvändheten hos denna "vänster"plattform är tragisk och vilseledande. Det grekiska polariserade landskapet graviterar i båda polerna alltmer runt nationalism och sedelpressar, alltmedan trojkans partier, inklusive Tsipras-majoriteten i SYRIZA, driver samhällskollapsen vidare.

För närvarande är det de kontrarevolutionära klasskrafterna som sitter på initiativet i Grekland med SYRIZA-majoriteten som vänsteralibi. Deras vägran att bygga ställningar för kampen och deras ordmoln till opinionen, är ett avgörande hinder för en klasskampsoppositionell resning i Europa mot EU-juntan. Detta gäller även Vänsterplattformen. SYRIZA har systerpartier i hela Europa, PODEMOS i Spanien, Die Linke i Tyskland, Enhetslistan i Danmark. I Sverige är det

⁵¹ <http://www.theguardian.com/business/2015/jul/02/imf-greece-needs-extra-50bn-euros>

Vänsterpartiet som hejar på medan Socialistiska Partiet väntar på att få göra om SYRIZAs trick, samla vänsterskrapet och resa sig som Fågeln Fenix ur askan och marschera in i parlamentet. För en klasskampsoppositionell enhet mot EU-juntan krävs en obekvämlig insikt om att dessa partier inte har det minsta proletärt klassintresse i sig, inte heller deras interna vänsterplattformar, att det enda som kan rädda levnadsstandard och arbetsvillkor är globalkapitalets och eurons fall, inte stimulanser och överbudspolitik för överskottskapitalets vidarebefordran.

Hur står det till med vänsteroppositionen mot SYRIZA?

KKE och det lilla trotskist-influerade ANTARSYA ser sig själva som arbetar- alternativt vänsteropposition till SYRIZA. KKE har dessutom kvar sin förankring i arbetarledningen och fackföreningsrörelsen och måste karaktäriseras som ett arbetarparti. Det som förenar båda dessa rester av arbetarrörelsens sekellånga ledarskapskris, den ena med stalinistisk stamtavla, den andra men utblandad och mixad trotskism, är en politik för nationell instängning, återinförande av drachmer som nationell valuta och statligt kommenderad ekonomi.

Ett återinförande av ett eget valutaområde i Grekland med egen valuta, drachmer, inom ramen för fortsatt kapitalackumulation och på basen av en inhemsk ekonomi utan produktiv basindustri, omodernt jordbruk, negativ bytesbalans och fallande investeringsandel sedan 30 år, skulle innebära en mycket stor devalveringseffekt på 50-70%. Det som skulle gynnas vore exporten, dvs turismen och eventuellt vissa livsmedelsvaror som skulle kunna preja in sig med ännu lägre priser än Kinas och Nordafrikas. Det som skulle bli dyrare är importen. Grekland är idag Europas mest importberoende land med kroniskt negativ bytesbalans. Priset på alla importvaror skulle på en natt chockhöjas, inte minst bränsle. Priset på att resa till andra länder likaså. Framförallt, insatsvaror till en nyindustrialisering skulle bli oöverkomliga. Risken med en sådan nationell avskärningspolitik är först en försänkande deflation och sedan en venezolansk utveckling med hyperinflation pga brist på pengar och varor med köer och gatusammansättningar för att köpa tex TV-apparater och vitvaror. Venezuelas Chávez löste Venezuelas vitvarubrist temporärt med avtal med Kina om att byta råolja mot mikroågsugnar och kylskåp. Grekland har dock mycket lite att byta med

och ännu mindre råolja. Dessutom, den som är outvunnen utanför Kreta är mycket investeringskrävande att få upp, om det ens är önskvärt att sätta upp oljeborrstorn där...

KKE hävdar visserligen att *"Grekland har idag en huvudsakligen outnyttjad produktiv potential, som kan frigöras genom socialisering av produktionsmedlen, genom arbetarmakt, med central vetenskaplig planering av produktionen. Det tillgår en erfaren och talrik arbetskraft och även med en höggradig teknologisk och vetenskaplig specialisering. Det tillgår viktiga inhemska energikällor, avsevärda mineraltillgångar, industrier, hantverk och jordbruksproduktion som kan uppfylla en stor del av folkets behov: gällande livsmedel, transporter, byggandet av offentlig infrastruktur och bostäder. Jordbruksproduktionen kan understödja industrin i diverse sektorer"*.⁵² men hur en drachmer-avskärmning med chockhöjningar på importvaror skulle kunna åstadkomma detta framstår som en reaktionär utopi.

Dessutom är det så att ALLA program för nyindustrialisering kräver krediter. Enda vägen dit utan att återigen fastna i överskottskapitalistisk skulduppumpning och kapitalderivatens diktat är att ställa in betalningarna på statsskulden, banksammanslagning i Grekland och inrättandet av ett investeringsmonopol för att styra krediterna och överskotten till nyindustrialisering. Plus att man ställer sig i spetsen för eurons avskaffande i hela Europa. Istället för att fortsätta på vägen till att omvandla Grekland till EUs egna lilla Mexiko med zoner av sammansättningsindustrier med slavarbetsvillkor och turistzoner vid havet, också med slavarbetsvillkor. Det är dit som hela utvecklingen bär, även med isolationisternas politik, eftersom ingen av dem hugger av kapitalöverflödets reproduktion med en arbetarnas nyindustrialiseringsoffensiv för riktade, målrelaterade och centraliserade investeringar.

För Greklands omvandling och klasskampsoppositionell enhet i Europa

Ingen i det politiska fältet i Grekland är idag förmöget att ställa sig i spetsen för en arbetarledd omvandling av Grekland, utan det kommer att krävas en klasskampsoppositionell rörelse som **bryter** med de befintliga ledningarna och tar ut stegen inifrån arbetsplatser och bostadsområden. Pga det monumentala ledarskapstomrummet är det nödvändigt att anstränga sig för att bidra till att bevärma förkämparna för en sådan rörelse, med **handlingslinjer och delmål** för striderna som pekar in mot en upplösning av krisen och samhällsåteruppbyggnad.

⁵² KKE:s program från 2013

Rostande saltanläggning Messolongi

Föreliggande pamflett landar i slutsatsen att målen **omgående** måste sättas till att bryta maktlösheten under derivathushållningen och skuldberoendet och att djupa ingrepp därför måste göras i ackumulationskvoten för att undanröja utflödet till värdeproduktion, till förmån för resursflöden och industrialisering av arbetet.

Därför är det en akut uppgift att slå samman hela bankväsendet i Grekland och överföra alla likvida medel såväl som depositioner över 10 000 euro till en fond, i ställningen av ett samhällligt **investeringsmonopol**. Alla nyetablerande eller rationaliserande investeringar ska passera godkännande från investeringsmonopolet. Investeringsfonden närmaste uppgift är att utverka en **nödplan**, för nyindustrialisering och social upprustning, med inriktning på **energiomställning och effektivisering av jordbruket**.

Grekland har mycket goda förutsättningar att ta den globala täten vad gäller solpanelsproduktion vilket skulle skapa underlag för en ny verkstadsindustri att växa fram. Men ett land med få och små egna energiresurser - särskilt när det kommer till massiv kraftförsörjning och elektrifiering - kan inte vänta i tio ytterligare år på solcellseffekten eller ett lika långvarigt uppbygge av pipelines från Ryssland: landet behöver omgående beställa ett kärnkraftverk ur den fjärde

generationen reaktorer, och om energieffekten blir för stor kan el bli en exportvara till grannländer.

Inom livsmedelsproduktionen står idag många anläggningar och rostar. Grekland har varit självförsörjande vad gäller socker, har haft en stor egen saltproduktion och kan pga gynnsamt klimat omedelbart bli självförsörjande på många livsmedel och även återuppta exporten. Med storskaliga satsningar på bevattning, jordbrukskooperativ/ producentföreningar av lantarbetare och framställning av jordbruksmaskiner kan produktivkraftsutvecklingen startas om.

Energiförsörjningen av hushållen och industrin måste omgående elektrifieras och internationellt samarbete kring en kärnkraftsparentes för att knäcka oljeberoendet kommer att bli nödvändigt.

Ett investeringsmonopol kan sätta igång nödplanen genom **fyra timmars arbets- och utbildningsdag bland alla arbetslösa och asylsökande** som tilldelas ransoner i standardkorgar, bestående av förbrukningsvaror och klippkort inför behovet att använda kollektiva transportmedel och tillägna sig social service (sjukvård, tandvård, omsorg, lärarhandledning och hushållsrenovering). Fattigdomsutbredningen kan stoppas!

Investeringsmonopolet kan avkräva alla **kraftverk, bygg- och anläggningsföretag,**

transportfartyg, byggnader och medel för allmännyttig verksamhet, varus- hamn- och fiskerinäringen samt distributionssektorn (butiker, stormarknader, handelskedjor) inventerar och avrapporterar graden av fullt kapacitetsutnyttjande samt behoven av uppgraderande tillskott till fonden. För detta aktiveras fackföreningarna och bildas producentföreningar i hela arbetslivet som organiserar inventeringen, väljer representanter till investeringsmonopolets beslutskollegium och fasar ut maktmissbruket från chefsledet och ersätter det med förtroendevalt ledarskap.

Prioriterade verksamheter inom samhällsservicen som omgående måste sättas på fötter är **hälso- och sjukvården samt skola och högre utbildning**. Även där aktiveras fackföreningarna och ingångsätts driftsföreningar som inventerar verksamheterna för nödvändiga anslag från investeringsmonopolet utifrån kriterier för brukarstandard och arbetsvillkor.

För att **frigöra de grekiska kvinnorna** för samhällsuppbygget måste investeringar göras i barnomsorg, äldreomsorg, gemensamma matsalar, sociala servicecentraler för hushållsnära tjänster med mera.

Turistsektorn kan oavkortat överföras till dem som jobbar där och i form av kooperativt ägo, med enda krav att man betalar hyra till investeringsmonopolet för sitt nyttjande av infrastruktur.

Redarnäringen måste berövas rätten att bära grekisk flagg och avkrävas en löpande koncessionsavgift, motsvarande 25% av nettoinverkningen (inkomster minus driftskostnader)

Avbetalningarna på **statskulden** stoppas och en separat fond börjar byggas upp för ändamålet att lösa skulden när hushållningen kan bära detta med det enda kravet att en avbetalningstakt upprätthålles som motsvarar 1/10 av landets tillväxttakt.

Ett alleuropeiskt initiativ tas för att **ersätta euron med en enhetsvaluta i hela EU** utan privilegierna för Tyskland och dess exportindustri som finns inbyggda i euron.

För att kunna uträtta alla dessa saker måste den klasskampsoppositionella rörelsen etablera sig som en **motmakt** som tar striden om regeringsmakten för att installera en arbetar- och överlevnadsregering och som vänder sig till den europeiska arbetarrörelsen för solidaritet. De största arbetarkollektiven och de arbetslösa befolkningsmassorna finns koncentrerade till Aten och Thessaloniki. För att hålla stånd mot inhemska

polis militär, EU-styrkor, fascister och nazister kommer det att vara nödvändigt att etablera **befriade zoner** liknande det som sker i kurdiska Rojava. Utifrån dessa kan man sprida rörelsen regionalt och växa sig stark även i grannländerna därifrån många av Greklands lågavlönade arbetare kommer och där de grekiska bankerna styr och ställer idag. Det kommer att vara avgörande att vinna arbetare och maktlösa i dessa länder till den klasskampsoppositionella rörelsens sida.

Med inriktning på befriade zoner och ett arbetarstyrt investeringsmonopol kan arbetarrörelsen och befolkningsmassan organiseras upp i producent- och driftsföreningar och grannskapskommittéer som också tränar upp **lednings- självstyres- och försvarsförmågan**. Det kommer att bli nödvändigt att samlas till en **samhällelig nödkongress** för att fastställa nödplanen, organisera kampen om regeringsmakten och bygga den internationella koordinationen som blir nödvändig för att kunna köra ut trojkan från det grekiska territoriet och avsätta dem från makten över Europas befolkning.